

Misijas ziņas

2022. gada 2.ceturksnis

Saturs

Misija, kura izmainīja manu dzīvi / 2.aprīlis
„Esmu miris”, 1.daļa / 9.aprīlis
„Esmu miris”, 2.daļa / 16.aprīlis
Svētīt citus / 23.aprīlis
Tiksimies tur, otrā pusē / 30.aprīlis
Mirt, lai dzīvotu / 7.maijs
Izpriecās vai Dievs / 14.maijs
Cerība pandēmijas laikā / 21.maijs
Kunga patiesā diena / 28.maijs
Negaidīts priekšlikums / 4.jūnijs
Iemesls dzīvot / 11.jūnijs
Patriektais / 18.jūnijs
Brīnumainais stāsts / 25.jūnijs, 13. sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Dienvidāfrikas - Indijas okeāna divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu darbu Angolā, Botsvanā, Malāvijā, Mozambikā, Santome un Prinsipi, Dienvidāfrikā, Zambijā, Zimbabvē, kā arī septiņās Indijas okeāna salās – Komorā, Madagaskarā, Maurīcijā, Majotā, Reinjonā, Rodriguesā un Seišelu Republikā.

Šajā reģionā mīt aptuveni 215 miljoni iedzīvotāju, tajā skaitā 4,2 miljoni adventistu. Tātad adventistu īpatsvars šajā reģionā ir viens uz katru 51 iedzīvotāju.

Šā ceturkšņa Trīspadsmitā sabata projektus paredzēts realizēt trīs valstīs – Angolā, Malāvijā un Majotā. Papildus informācija atrodama sānjoslā.

Ja šajā ceturksnī vēlaties savas sabatskolas nodarbības darīt saistošākas, mēs varam piedāvāt dažādas fotogrāfijas un citus materiālus, kuri attiecas uz misijas darba stāstiem. Papildus informācija ir atrodama katra stāsta sānjoslā.

Ja vēlaties atrast fotogrāfijas no tūristiem paredzētiem saitēm un aplūkot mūsu apskatāmo valstu ainavas, ieejiet bezmaksas fotogrāfiju glabātuvē [pixabay.com](https://www.pixabay.com) un unsplash.com.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Dienvidāfrikas - Indijas okeāna divīzijas, tie atrodami bit.ly/ssd-2022. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - facebook.com/missionquarterlies.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt bit.ly/adultmission un bit.ly/childrensmisson. Misijas darba videomateriāli ir pieejami bit.ly/missionspotlight.

Izdrukājami bērnu misijas ziņu materiāli, kuri paredzēti izkrāsošanai, ir pieejami bit.ly/bank-coloring-page.

Ja es varu kā palīdzēt, rakstiet uz mcchesney@gc.adventist.org.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumi Dienvidāfrikas - Indijas okeāna divīzijai palīdzēs atvērt:

- dievnamu un pamatskolu Belizā, Angolā;
- vīriešu kopmītnes Adventistu Angolas universitātē, Huambo, Angolā;
- atbalsta centru vardarbībā cietušajām personām Lombē, Angolā;
- pamatskolu Luandā, Angolā;
- sabiedrības informēšanas un līderības attīstības centru Malāvijas Adventistu universitātes pilsētiņā Mzuzu, Malāvijā;
- Labākas dzīves centru un FM radio staciju Majotā.

Misija, kura izmainīja manu dzīvi

2.aprīlis

Jevgēnijs Franšs

Zimbabve

Ierašanās Solusi koledžā man radīja lielu kultūršoku. Pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados šajā mācību iestādē es biju vienīgais citas rases pārstāvis. Man bija lenšu magnetofons ar lielu rokenrola mūzikas ierakstu kolekciju.

Tomēr Septītās dienas adventistu draudze manī kaut ko saskatīja, un Solusi koledžā man piedāvāja stipendiju. Koledža atradās dziļā nomalē. Es plānoju šeit uzkavēties tikai kādu gadu un tad pārcelties uz Helderbergas koledžu Dienvidāfrikā. Tomēr pēc pirmā mācību gada es nolēmu palikt.

Studēju teoloģiju, un mācībās uzrādīju viduvējas sekmes. Visgrūtāk man klājās grieķu valodas apguvē. Jāatzīst, ka augstākā atzīme, kuru es saņēmu šajā priekšmetā, bija „C”. Daudzos semestros es tiku vērtēts ar atzīmi „C ar mīnusu” vai pat „D”. Līdz pat pašam studiju noslēgumam man bija sarežģītas attiecības ar grieķu valodas profesoru Leo Raunio, laipnu misionāru, kurš tomēr studentu sekmes vērtēja visai stingri.

Raunio ar mani sadraudzējās, kad es pirmo reizi ierados 1978. gadā. Viņš man iemācīja spēlēt šahu, un mēs mēdzām šo spēli viņa mājās spēlēt stundām ilgi. Raunio bija dzimis Somijā, kalpojis kā misionārs starp Amerikas pamatiedzīvotājiem un pirms došanās uz Solusi, būdams jau tādā vecumā, kurā citi būtu pensionējušies, strādāja par pasniedzēju Dienvidāfrikas universitātē. Raunio man daudz stāstīja par savu misionāra darbību. Es biju pārsteigts, ka viņš savu karjeru bija izvēlējis pabeigt Solusi.

Kad es rakstīju savu pēdējo pārbaudes darbu grieķu valodā, sapratu, ka uz sekmīgu atzīmi cerības man nebija. Savu darbu pasniedzu Raunio, paraudzījos viņam acīs un sacīju: „Pasniedzēj, man atkal neizdevās.”

Viņš pasmaidīja un sacīja: „Nekas, būs labi.”

Nākošā nedēļa man bija stresa pārpilna, jo zināju, ka bez grieķu valodas eksāmena nokārtošanas pabeigt studijas nevarēšu. Mācību noslēgumu gaidīju ar lielu nepacietību, jo, cita starpā, gatavojos kāzām. Tādēļ doma par sešu mēnešu ilgu gatavošanos grieķu valodas eksāmenam man šķita nepieņemama.

Nedēļu pēc eksāmena Raunio mani uzaicināja pie sevis kabinetā. Viņš sacīja: „Es tevi esmu vērojis četrus gadus. Redzēju, kā tu no parasta jaunekļa kļuvi par čaklu cilvēku, kurš mīl Kungu. Vēroju, kā bija mainījušies tavi mūzikas ieraksti – no rokenrola līdz kristīgajai mūzikai. Pamanīju, ka tavā dzīvē notiek izmaiņas, kuras tevi tuvina Kristum.”

Biju pārsteigts. Šķita, ka neviens cits šīs pārmaiņas nebija ievērojis.

„Citos mācību priekšmetos tu esi labi pastrādājis,” Raunio sacīja. „Es zinu, cik daudz tev nozīmē izlaidums. Zinu, ka, lai nokārtotu grieķu valodas eksāmenu, tu esi darījis visu iespējamo, tomēr tas neizdevās. Tomēr es vēlos tevi pažēlot. Zinu, ka Kungam ir plāns tavā dzīvē. Es ielikšu tev sekmīgu atzīmi, lai tu varētu studijas pabeigt.”

To pateicis, viņš lūdza, lai manu nākotni vadītu Dieva roka.

Kad atgriezos kopmītnēs, noņemtos ceļos un pateicos Kungam. Devos pie savas līgavas un viņai sacīju: „Ar Dieva žēlastību es studijas esmu pabeidzis!”

Esmu dziļi pateicīgs pasniedzējam Raunio. Viņš raudzījās tālāk manā nākotnē un saskatīja manu potenciālu.

Kungs palīdzēja man jauniešu vadītāja darbā Zimbabves adventistu draudzē nostrādāt 18 gadus. Pēc tam kalpoju par jauniešu vadītāju Dienvidāfrikas – Indijas okeāna divīzijā un ieņēmu vairākus vadošus amatus. Ieguvu doktora grādu cilvēkresursu vadībā.

Es pateicos Kungam, ka Viņš bija man palīdzējis saprast, kas ir žēlastība, un ko tā nozīmē tam, kuram tā vajadzīga, taču kurš to nav pelnījis. Raunio piemērs man mācīja izrādīt žēlastību citiem arī tad, ja viņi to nav pelnījuši.

Pat mūsu grēcīgajā stāvoklī Dievs vienmēr redz mūsu potenciālu. Viņš, neraugoties uz mūsu patreizējo stāvokli, nekad mūs nepievils. Dievs redz, ko mēs varam paveikt. Tāpat arī mums vajadzētu raudzīties nākotnē un saskatīt potenciālu citos.

2015. gadā daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem tika novirzīti Solusi universitātei un tika divreiz paplašināta tās kafējnīca no 500 līdz 1000 apmeklētāju vietām. Paldies jums par ziedojumiem misijas darbam, kuri deva iespēju adventistu mācību iestādei sagatavot ļaudis, kuri visā pasaulē pasludinās drīzo Jēzus atgriešanos.

Misijas ziņas

- Kristietība ir Zimbabves izplatītākā reliģija. Kristiešu protestanti sastāda aptuveni 85% no visiem valsts iedzīvotājiem.

„Esmu miris” 1.daļa

9.aprīlis
Alfreds Mačona

Zimbabve

Esmu Zimbabves iedzīvotājs. Divas dienas pirms Ziemassvētkiem es cietu nelaimes gadījumā, kurā man izdzīvot faktiski nebija nekādu iespēju.

Divdesmit trešajā decembrī mēs, es un mana sieva Fortunata, no galvaspilsētas Harares devāmies uz citu pilsētu, lai kopīgi ar saviem bērniem pavadītu svētkus viņu vecvecāku mājās. Braucām un redzējām daudzus cilvēkus ar paceltām rokām. Viņi vēlējās tikt uzņemti automašīnās. Pirms svētkiem autobusi bija pārpildīti, un ļaudis meklēja iespējas, kā nokļūt vajadzīgajā vietā.

Mūsu uzmanību piesaistīja kāda sieviete, un mēs apstājāmies. Kad viņa iekāpa mūsu auto, pienāca vēl kāda sieviete un vīrietis un arī lūdza iespēju mums pievienoties. Mēs viņus nepazinām, tomēr pamanījām, ka viņi ir norūpējušies, un piekritām. Mašīnas salona priekšējā daļā bijām mēs divi, bet aizmugurē – trīs uzņemtie pasažieri.

Sākām braukt un tad pēkšņi man acīs satumsa.

Nākošā lieta, kuru es atcerējos, bija tā, ka drošības josta man šķita pārāk cieši savilkta. Nevarēju pakustēties un nekā neredzēju. Dzirdēju dažas vājas balss skaņas. Sapratu, ka ir noticis kas drausmīgs. Jutu automašīnas šūpošanos. Tad izdzirdēju ātrās palīdzības un policijas automašīnu sirēnu skaņas. Pēc brīža sapratu, ka es tieku izcelts no auto un nogādāts slimnīcā. Tur medmāsa man jautāja, kam vajadzētu par notikušo paziņot.

„Kas noticis?” es jautāju.

„Avārija,” viņa atbildēja.

Nosaucu divu cilvēku, mācītāja un draudzes vecākā, vārdus.

Slimnīcā ieradās mācītājs un sacīja: „Mēs jūs vedīsim atpakaļ uz slimnīcu Hararē.”

Mēs medmācai jautājām par Fortunatu un uzzinājām, ka viņu un divus no mūsu pasažieriem savā smagajā automašīnā bija uzņēmis šoferis, kurš brauca mums iepakaļ, un cietušie tika nogādāti citā slimnīcā. Mana sieva cieta no nopietnas iekšējas asiņošanas. Mācītājs lūdzu viņu pārvietot uz manu slimnīcu.

Tika izsauktas divas ātrās palīdzības automašīnas, un mēs ar Fortunatu tikām nogādāti Harares slimnīcā. Pēdējais, ko spēju atcerēties, bija izvešana no slimnīcas.

Nākošo divu dienu laikā, 24. un 25. decembrī, katram no mums, man un Fortunatai, tika veiktas 3 operācijas. Manai sievai bija dzīvībai bīstams tievās zarnas pārrāvums. Ārsti amputēja aptuveni 40cm garu zarnas gabalu. Viņai bija arī smagi traumēta kreisā plauksta un kāja. Ārsti bija spiesti tajā ievietot metāla tapas.

Manā kreisajā apakšdelmā ārsti ieoperēja metāla plāksnītes un labajā kājā – tapas. Nopietnākā operācija bija nepieciešama manam traumētajam mugurkaulam. Ārstiem nācās manam ceturtajam un piektajam skriemelim ievietot implantus, operējot no kakla priekšpusēs.

Vēlāk ārsts man parādīja manu skriemeļu rentgenuzņēmumu. „Tu vari ar šo uzņēmumu doties pie jebkura ārsta pasaulē, un viņš tev pateiks to pašu, ko es tagad saku – tu esi miris cilvēks. Šis uzņēmums rāda, tu esi vai nu miris, vai arī, labākajā gadījumā, paralizēts.”

Apmēram pēc divām nedēļām mēs ar Fortunatu devāmies mājās, un mums tagad bija nepieciešamas fizioterapijas procedūras. Nākošās 6 nedēļas mēs mācījāmies staigāt.

Mēs uzzinājām, ka šajā negadījumā bija gājuši bojā 5 cilvēki. Bija notikusi automašīnu frontāla sadursme. Otrajā mašīnā pie stūres atradās iereibis jauniešs, kurš pārsniedza ātrumu. Vēlāk mēs apskatījām abas sadragātās automašīnas. Abas bija līdzīgas – sarkanas *Honda Fit*. Mans spidometrs bija apstājies pie atzīmes 90 kilometri stundā, bet otrā vadītāja – 170 km/st.

Mūsu pasažiere, kura sēdēja aizmugures sēdekļī, gāja bojā uz vietas, bet abi pārējie nomira nākošajā dienā. Automašīnā, ar kuru mēs saskrējāmies, brauca trīs cilvēki. Dzērājšoferis un viņam blakus sēdošā vecāka gadagājuma sieviete bija gājuši bojā uzreiz. Aizmugurē sēdošais tika nogādāts slimnīcā, un to, vai viņš izdzīvoja, mēs nezinām.

Šīs ziņas mani un Fortunatu šokēja. Dievs neticamā veidā bija izglābis mūsu dzīvības.

Ar to brīnumi nebeidzās. Četrus mēnešus vēlāk, aprīlī, es jau spēju vadīt savas nodarbības Solusi universitātē, kuras iepriekš biju ieplānojis.

2015. gadā daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem tika novirzīti Solusi universitātei un tika divreiz paplašināta tās kafejnīca no 500 līdz 1000 apmeklētāju vietām. Paldies jums par ziedojumiem misijas darbam, kuri deva iespēju adventistu mācību iestādei sagatavot ļaudis, kuri visā pasaulē pasludinās drīzo Jēzus atgriešanos.

Daži fakti

- Viktorijas ūdenskritums, kuru vietējie pazīst kā „Dārdošos dūmus”, atrodas uz Zimbabves un Zambijas robežas un ir pasaules lielākais ūdenskritums.

„Esmu miris” 2.daļa

16.aprīlis
Alfreds Mačona

Zimbabve

Pēc 11 gadus ilga literatūras evaņģēlista kalpošanas darba es saņēmu stipendiju studijām Solusi universitātē Zimbabvē, un gatavojos kļūt par mācītāju.

Tomēr četrus mēnešus pirms mācību sākuma mēs, es un mana sieva Fortunata, iekļuvām smagā satiksmes negadījumā. Tomēr bija notikušas daudzas brīnumainas lietas, kuras es nespēju izprast līdz pat šim laikam.

Nespēju saprast, kā mēs ar sievu varējām izdzīvot automašīnu frontālā sadursmē, lai arī sēdējām priekšējos sēdekļos. Turpretī mūsu pasažieri, kuri sēdēja aizmugurē, gāja bojā.

Nespēju saprast arī to, kā man izdevās izvairīties no paralīzes. Kad uzsāku fizioterapijas procedūras, ārsts apvaicājās, vai es esmu ticīgs cilvēks. Kad atbildēju apstiprinoši, viņš sacīja:

„Šajā rentgena uzņēmumā, kuru pašreiz turu savās rokās, ir redzams, ka jums vajadzētu būt paralizētam sākot no kakla, līdz pat ķermeņa lejas daļai. Parasti

cilvēkam, kuram veikts šāds uzņēmums, ir jābūt mirušam. Es pret jums izturēšos ļoti uzmanīgi, jo esmu ārkārtīgi norūpējies.”

Vēl es nespēju arī izskaidrot ātrās medicīniskās palīdzības ātro ierašanos negadījuma vietā. Vietējās zelta raktuves vadītājs smagajā automašīnā brauca aiz mums un redzēja notiekošo. Viņš nekavējoties piezvanīja savas darba vietas medmāsai un lika ierasties kopā ar raktuves ātro palīdzību.

Nevaru izskaidrot, kā man izdevās trīs mēnešus pirms negadījuma saņemt stipendiju mācībām Solusi. Bez šīs stipendijas mēs ar sievu nebūtu varējuši saņemt pienācīgu medicīnisku palīdzību un varējām pat nomirt. Mūsu ārstēšanās izdevumi sasniedza 36000 ASV dolārus, kas Zimbabves apstākļos ir ārkārtīgi daudz.

Man nav izdevies rast skaidrojumu arī tam, kādēļ vienīgais ķirurgs, kurš varēja veikt man kakla operāciju, bija pieejams tieši dienā, kad man šī operācija bija neatliekama vajadzība. Šim ķirurgam tajā pat dienā bija paredzēta operācija arī Francijā. No rīta viņš operēja mani un pēcpusdienā izlidoja uz Franciju.

Es jautāju Dievam: „Kādēļ Tu mūs saudzēji? Mums vajadzēja iet bojā turpat uz vietas.”

Man ir divas vienkāršas atbildes. Iespējams, ka mēs ar sievu savām dzīves beigām vēl nebijām garīgi gatavi, un Dievs mums deva vēl vienu iespēju sagatavoties augšāmcelšanās rītam. Bet varbūt Dievs mūs izglāba, jo mums Viņa vīna dārzā vēl ir darāms darbs.

Kopš šī nelaimes gadījuma mana lūgšanu dzīve ir ievērojami izmainījusies. Dievu lūdzu daudz biežāk. Lūdzu, lai Dievs man dod spēku nepārtraukti darīt labus darbus. Lūdzu, lai Dievs piestrādā pie manām vajībām, lai es būtu gatavs savas dzīves noslēgumam jebkurā brīdī.

Es lūdzu Dievu, lai Viņš man palīdzētu Viņa darbā nezaudēt degsmi. Mana lūgšana ir: „Dod man spēku un dedzību, lai spēju paveikt visu to, ko Tu vēlies.”

Reizēm es kļūdos, taču es vienmēr griežos pie Dieva un saku: „Man žēl, ka to izdarīju. Nevaru ar sevi tikt galā. Lūdzu, dod man spēku.”

Lūdzu, lai manas attiecības ar Dievu visu laiku būtu nevainojamas. Es Dievam saku: „Palīdzi man darīt to, ko Tu vēlies. Palīdzi man šajā darbā nezaudēt degsmi.”

Es nezinu, ko tieši Dievs paveica negadījuma laikā 2015. gada 23.decembrī. Taču es zinu, ka es joprojām esmu šeit, un visas turpmākās dienas kalpošu Dievam.

Daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem 2015. gadā tika novirzīti Solusi universitātei un tika divreiz paplašināta tās kafējnīca no 500 līdz 1000 apmeklētāju vietām. Paldies jums par ziedojumiem misijas darbam, kuri deva iespēju adventistu mācību iestādei sagatavot ļaudis, kuri pasludinās drīzo Jēzus atgriešanos visā pasaulē.

Daži fakti

- Zimbabvē ir 16 valsts valodas, vairāk kā visās citās valstīs: angļu, čeva, čibarvu, kalangu, koisanu, nambiju, ndau, ndebelū, šanganī, šona, soto, tongu, tsvanu, vendu, hosu un zīmju valodas. Izplatītākās ir šona un ndebelū valodas.
- Izpostītā pilsēta Lielā Zimbabve un dzelzs laikmeta pilsēta Šona tagad ir UNESCO Pasaules mantojuma sarakstā. Šis ir viens no nozīmīgākajiem arheoloģiskajiem rajoniem Subsahāras reģionā Āfrikā. Šeit vērojami trīs vienoti akmens būvju kompleksi, kuri līdz mūsdienām saglabājušies tikai daļēji.
- Daži uzskata, ka Zimbabve ir senās valsts Ofīras atrašanās vieta, no kuras ķēniņš Zālamans ieguva zilonkaulu, zeltu un citas vērtīgas lietas.

Svētīt citus

23.aprīlis
Blesinga Čatambudža

Zambija

Mans vārds ir Blesinga, un mana dzīve ir apliecinājums Dieva bagātīgajām svētībām, (angļu vārds *blessing* nozīmē *svētība*).

Mana ģimene dzīvoja Zimbabvē. Katru svētdienu mēs devāmies uz dievnamu, taču īpaši Dievam nodevušies nebijām. Pusaudzes gados jutu vēlēšanos kalpot Dievam. Savas draudzes vadītājam es sacīju, ka savā kalpošanas darbā Kristum vēlos ievērot celibātu.

„Vai tev ir draugs?” viņš jautāja.

„Nē,” es atbildēju.

„Vispirms tev vajadzētu izbaudīt mīlestību un tad nākt vēlreiz,” draudzes vadītājs sacīja.

Devos prom. Pamēģināju iepazīt, kas ir mīlestība, un uz dievnamu vairs negāju. Koledžā sastapu sliktus draugus. Mēs daudz lietojām alkoholu un nodevāmies izpriecām.

Astoņpadsmit gadu vecumā iemīlējos 21 gadu vecā vīrietī. Mēs baudījām mīlestību, kā to bija ieteicis manas draudzes vadītājs, un drīz vien es gaidīju bērniņu. Mūsu sabiedrībā bija pieņemts, ka šādā situācijā man pienākas palikt kopā ar savu vīrietī, un es pārvācos pie viņa un viņa mātes.

Tad es sāku saprast, ka nākotne nebūt nešķita tik daudzsološa. Ne man, ne mana vīram darba nebija, mēs daudz strīdējāmies. Nesaticība turpinājās arī pēc divu bērnu piedzimšanas. Laulības nozīmi izprast nevarēju. Mums katram bija savi sapņi un cerības. Bez tam man šķita, ka vīra māte pret mani visu laiku izturas nelaipni.

Sāku svētdienās iet uz sava vīra draudzi. Tad saslimu un ilgāku laiku pavadīju savas mātes mājās.

Mātes mājās es redzēju divus neparastus, taču līdzīgu sapņus. Tie viens otram sekoja ar trīs dienu intervālu. Abos es dzirdēju sirēnas un redzēju ļaudis, kuri skraida visos virzienos. Redzēju arī lielu akmeni, kurš krita no debesīm un bultas, kuras norādīja uz krustu, pie kura stāvēja daži cilvēki. Dzirdēju, ka kāda balss sacīja: „Nožēlojiet grēkus, jo pasaules vēsture tuvojas noslēgumam!”

Biju apjukusi. Mana vīra draudze par pasaules galu nekad nerunāja. Un to, ko nozīmēja mani sapņi, es nesapratu.

Arī mans vīrs manus sapņus saprast nevarēja. Es viņam sacīju: „Es iešu meklēt Jēzu, un, kad Viņu atradīšu, es tev par Viņu pastāstīšu.”

Taču kur lai es meklēju Jēzu?

Zimbabvē darbu sameklēt bija grūti, un mēs ar vīru pārcēlāmies uz Botsvanu. Tur mēs satikām Septītās dienas adventistu draudzes vecāko, kurš mums piedāvāja Bībeles studijas. Pirmajā nodarbībā viņš mums teica, ka pasaules vēsture tuvojas savam noslēgumam un ka drīz gaidāma Jēzus atgriešanās. Viņš parādīja mums attiecīgās Bībeles rakstu vietas. Beidzot es savu sapņu nozīmi sapratu un biju ļoti laimīga!

Turpmākajās Bībeles studijās atradu Jēzu, tiku kristīta un pievienojos adventistu draudzei.

Biju nolēmusi sekot savai pārlicībai un sludināt Jēzu apkārtējiem. Biju Viņu atradusi un tagad vēlējos savu mīlestību uz Viņu līdzdalīt citiem. Nolēmu studēt Rusangu universitātē, Zambijas adventistu mācību iestādē.

Diemžēl mans vīrs mani un mūsu abus bērnus atstāja un apprecēja citu sievieti.

Smagi strādāju, uzkopu daudzus pagalmus un krāju naudu savu studiju pirmajiem mēnešiem. Man palīdzēja arī mana māte. Universitāte ļāva man pievienoties tās darba programmai un tādejādi palīdzēja samaksāt par nākamajiem mēnešiem.

Biju izlēmusi studēt teoloģiju, jo vēlējos par Dievu uzzināt vēl vairāk un sagatavoties par Viņu mācīt jauniešus, lai arī viņi gūtu to pašu cerību, kuru es pati biju ieguvusi. Lai arī kādas kļūdas mēs savā dzīvē būtu pieļāvuši, Dievs vienmēr ir gatavs mums dot otru iespēju. Dievs dedzīgi vēlas Sevi mums atklāt. Viņš vēlas, lai ļaudis Viņu meklētu un sludinātu par Viņu pārējiem. Tāpat kā balss manos sapņos, Dievs aicina mūs izmainīt savas dzīves ceļa virzienu un sekot Viņam. Dievs saka: „Nožēlojiet grēkus, jo pasaules vēsture tuvojas noslēgumam!” Jēzus nāks drīz! Šo dienu es gaidu ar lielu nepacietību.

Misijas ziņas

- 1903. gadā V.H.Andersons, Džeikobs Deča un vairāki citi āfrikāņu darbinieki devās ceļā no Solusi stacijas, kura atradās toreizējās Rodēzijas dienvidu daļā, un nonāca Ziemeļrodēzijā, kur meklēja piemērotu vietu misijas darba uzsākšanai. Lielāko ceļa daļu viņi veica kājām, Andersons gandrīz nomira no dizentērijas. Viņi ieradās Monzes teritorijā, 160 kilometrus uz ziemeļaustrumiem no Kalomo, kura tad bija galvaspilsēta. Viņiem tika piešķirts 2200 hektāru liels zemes gabals Rusangu apmetnes izveidošanai.
- Zambija tiek uzskatīta par kristīgu valsti, lai arī daudzi iedzīvotāji joprojām ir uzticīgi savai tradicionālajai ticībai. Vairāk nekā 3/4 visu iedzīvotāju sevi uzskata par protestantiem, bet Romas katoļu baznīcai piederīgo skaits sasniedz 1/5.

Tiksimies tur, otrā pusē

30.aprīlis
Orčeins Matengu

Namībija

Mans patēvs, pārnācis no darba, iebļāvās: „Mērija!” Es jau zināju, kas notiks tālāk. Viņš vienmēr mājās atgriezās sadusmots un sita manu māti.

Biju 5 gadus vecs. Kopā ar saviem 5 brāļiem un māsām dzīvoju pie savas vecmāmiņas ciemā, kurš atradās 35 kilometru attālumā no mūsu vecāku dzīvesvietas, mazas Namībijas pilsētiņas. Savus vecākus apmeklējām brīvdienās.

Māte bija aizņemta ar darbiem virtuvē. Uz savas muguras viņa nesa manu 2 gadus veco brāli Tomiju, kurš bija ietīts auduma gabalā. Virtuvē ielūkojās mans patēvs. „Kāpēc vakariņas vēl nav gatavas!” viņš iesaucās un iesita mātei pa seju.

Māte kliezot izskrēja pa sētas durvīm un aizbēga. Patēvs viņai sekoja, paķēris lielu koka nūju. Pēkšņi viņš to meta mātes virzienā. Māte izvairījās, taču nūja ķēra mazo Tomiju.

Tomijs iekliedzās, māte apstājās no sava skrējiena. Viņa iesaucās: „Tu nogalināji manu dēlu!”

Notikuma vietā ieradās līdzjūtīgie kaimiņi, un kāds izsauca policiju. Policija sazvanīja ātro palīdzību, roku dzelžos saslēdza mana patēva rokas un viņu apcietināja.

Tomijam bija laužts galvaskauss, un slimnīcā viņš tika operēts. Pēc operācijas ārsts ar asarām acīs sacīja, ka zēns bija guvis smadzeņu bojājumus un ka viņa ķermeņa labā puse var tikt paralizēta. Māte un mūsu ģimenes draugi, kuri atradās slimnīcas istabā, raudāja. Tad ierunājās kāds vīrs, kurš stāvēja telpas stūrī.

„Vai mēs varētu lūgt Dievu?” viņš jautāja.

Pavērsis savas rokas pret debesīm, viņš lūdza: „Mans Tēvs debesīs, es neesmu Elija. Es arī neapgalvoju, ka esmu svētāks nekā pārējie, kuri atrodas šajā telpā. Tomēr es stāvu šeit un esmu Kristus žēlastības apņemts. Piemini šos cilvēkus, ieklausies, kā viņiem sāp. Lai notiek Tavs prāts. Es to lūdzu Jēzus Kristus vārdā. Āmen.”

Pēc lūgšanas istabā iestājās klusums. Mani apņēma miers. Sapratu, ka debesīs ir Dievs un ka šis cilvēks Viņu pazina.

Pēc divām nedēļām mazais Tomijs tika izrakstīts no slimnīcas. Tomēr, kā jau bija paredzējis ārsts, viņa ķermeņa labā puse bija paralizēta. Viņam bija grūti arī runāt.

Mēnešiem ilgi es pārdomāju to lūgšanu, kuru biju dzirdējis slimnīcā. Ilgojos, lai tā pat ar Dievu varētu sarunāties arī es. Pēc gada, sešu gadu vecumā, kopā ar savu brālēnu sāku iet uz Septītās dienas adventistu dievnamu.

Gada laikā, kurā es apmeklēju dievkalpojumu, redzēju, ka šīs draudzes locekļi lūdza Dievu tāpat kā tas vīrs toreiz slimnīcā. Tātad arī viņi pazina Dievu.

Tomija dzīve bija ciešanu pilna. Reiz, kad viņš jau bija sasniedzis 12 gadu vecumu, bet man bija 15, un mēs sēdējām zem koka un gaidījās pusdienas, Tomijs noģība un noslīga pie zemes. Tad viņš nedaudz atguvās un iekliedzās: „Es mirstu!” Tomijs apklusā un pārstāja elpot.

Vecmāmiņa izmisīgi sauca pēc palīdzības. Es nevaldāmi raudāju, jutos tik bezpalīdzīgs. Tad atcerējos vīrieti, kurš bija sacījis lūgšanu slimnīcā. Es vēlējos, lai atgriežas miers. Mana lūgšana bija īsa un kodolīga. „Es esmu mazs,” es lūdzu, „man nav spēka panest šīs sāpes. Lūdzu, dod man vēl vienu iespēju sagatavoties Tomija nāvei.” Tajā brīdī, kad es sacīju „Āmen”, Tomijs nošķaudījās. Tas atkārtojās trīs reizes, un tad vecmāmiņa iekliedzās: „Viņš ir dzīvs!”

Pagāja desmit gadi. Devos uz Vindhuku, Namībijas galvaspilsētu, pievienojos Septītās dienas adventistu draudzei. Tā bija draudze, kuras locekļi pazina Dievu un Viņu pielūdza.

Kādu dienu piezvanīja mana māsa un sacīja, ka Tomijs ir saslīmis. Uzreiz atcerējos savas izmisīgās lūgšanas un nodomāju: „Ir pienācis laiks.”

Iekāpu autobusā un devos 1200 kilometru tālā braucienā līdz slimnīcai, kurā atradās mans brālis. Viņš cīnījās par savu dzīvību. Tomēr šoreiz viss bija citādi – mans brālis bija mierīgs.

„Mans laiks ir pienācis,” viņš man sacīja. „Es lūdzu Dievu. Ar tevi mēs redzēsimies tur, otrajā pusē. Turpini uzticēties Dievam.”

Pēc trīs dienām Tomijs nomira. Viņa sacītie vārdi joprojām skan manās ausīs: „Ar tevi mēs redzēsimies tur, otrajā pusē. Turpini uzticēties Dievam.”

Es pabeidzu universitāti kā radio raidījumu producentu un patreiz strādāju Vispasaules Adventistu radiostacijā Namībijā. Ar nepacietību gaidu brīdi, kad varēšu satikt Tomiju. Arī jūs varat gaidīt savas tikšanās ar saviem mīļajiem. Un līdz pat tai dienai turpiniet uzticēties Dievam!

Paldies jums par jūsu ziedojumiem misijas darba vajadzībām, kuri palīdz labās vēstis par Jēzus drīzo atnākšanu izplatīt gan Namībijā, gan arī visā Dienvidāfrikas – Indijas okeāna divīzijas teritorijā.

Misijas ziņas

- Namībijā adventisti savu darbu uzsāka 1937. gadā, kad J. Van der Merve Vindhukā aizvadīja evaņģelizācijas sanāksmes un kristīti tika 5 cilvēki. Misijas darbs šeit atsākās 1954. gadā, kad tika izveidots Dienvidrietumāfrikas misijas lauks un par tā vadītāju iecelts J.J.Bekers, vienīgais mācītājs, kurš toreiz dzīvoja Dienvidrietumāfrikā.

Mirt, lai dzīvotu

7.maijs

Dāvids Diogo de Viktoria

Mozambika

Pusaudža gados es pievienojos bandai, kura Angolā tirgoja marihuānu un citas narkotiskas vielas.

Mēs bijām trīspadsmit. Mans uzdevums bija iepirkt narkotikas, lai pārējiem būtu ko tirgot. Es pats narkotikas nelietoju, un pārējie bandas locekļi sāka domāt, ka sevi uzskatu esam labāku par viņiem. Un bandas vadonis man sacīja: „Ja tu šo nesmēķēsi, tad mēs tevi sitīsim.”

Ko es varēju darīt? Sāku smēķēt narkotikas.

Mana iepazīšanās ar marihuānu noveda pie nopietnas iesaistīšanās noziegumos. Es ne tikai vienkārši pirku narkotikas un tās piegādāju pārdevējiem, bet arī pievienojos grupai, kura aplaupīja veikalus un mājas, kā arī zaga automašīnas.

Mēs terorizējām Angolas galvaspilsētas Luandas iedzīvotājus, un policija nolēma rīkoties. Īsā laika posmā viņiem izdevās nogalināt visus 12 manas bandas locekļus. Man palaimējās izdzīvot. Tomēr mēs ar draugu izveidojām jaunu grupējumu. Tagad es biju šīs bandas vadītājs. Biju pamatīgi iestidzis šajā noziedzības un atkarību pilnajā dzīvē.

Ar savu dzīvi es nevaru lepoties. Policija nogalināja 180 cilvēkus no mana paziņu loka. Vairāk nekā 40 reizes es tiku arestēts un 3 reizes notiesāts.

Laikā, kad atrados savā trešajā apcietinājumā, pirmo reizi uzzināju par Septītās dienas adventistiem. Viens no viņiem regulāri mūs apmeklēja un vadīja Bībeles nodarbības.

Kad tiku atbrīvots, devos uz savas krustmātes mājām un nekavējoties izveidoju jaunu bandu. Reiz aplaupījām degvielas uzpildes staciju. Mums nepaveicās un nogalinājām apsargu. Policija, uzzinājusi, ka es biju atradies savas krustmātes mājās, devās uz turieni un vēlējās mani nošaut.

Arī šoreiz man izdevās izvairīties. Kad ieradās policija, es šajā mājā gulēju, taču viņi mani neatrada. Mana krustmāte bija nobijusies un lika man doties projām. Pārvācos uz pagrabu manas mātes mājā un sāku bandas darbību vadīt no šejienes. Māte tam pretojās un aizveda mani pie dziednieka, kurš solījās palīdzēt.

Kādu laiku šī dziednieka burvestības palīdzēja. Četrus mēnešus es spēju atturēties gan no narkotikām, gan arī no noziegumu pastrādāšanas. Mana māte un citi

manas ģimenes locekļi bija laimīgi. Taču piektajā mēnesī es savu veco dzīvi turpināju ar vēl lielāku sparū. Mana dzīve šķita bezcerīga.

Tad es satiku cilvēku, kuru visi sauca par suteneru. Viņa ķermeni visā pilnībā klāja tetovējumi. Ņemot vērā šī cilvēka iesauku un izskatu, viņu varēja noturēt par tādu pašu gangsteri kā es. Tomēr viņš nerunāja un nerīkojās tā, kā to parasti darīja noziedznieki. Viņš bija Septītās dienas adventists. Kādu dienu viņš parādīja man Bībeles tekstu Rom.8:14, kurā sacīts: „Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni.”

Kad izdzirdēju šos vārdus, mani pārņēma dziļa vēlēšanās būt Dieva dēlam. Es pie sevis prātoju: „Vai Dievam varētu būt plāns dzīvei arī tādām cilvēkiem kā es?”

Kopā ar šo cilvēku sāku lasīt Bībeli. Uzzināju par Dievu un sapratu, ka Viņš mīl pat mani. Apzinājos, ka Jēzus ir nomiris arī manis dēļ. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,” Jāņa 3:16.

Mana dzīve sāka mainīties. Nolēmu, ka vēlos nomirt savai vecajai dzīvei un atdzimt no jauna Jēzū. Savu sirdi Jēzum nodevu 2013. gadā un pievienojos Septītās dienas adventistu draudzei.

Slavēju Dievu par to, ka pašreiz varu studēt Mozambikas Adventistu universitātē un gatavoties mācītāja darbam.

Uzzinot, ka esmu nolēmis sekot Jēzum, šo manu lēmumu asi kritizēja mana ģimene, kaimiņi un draugi. Taču mani tas nesatrauc. Viss, ko es vēlos, ir visu savu atlikušo mūžu kalpot Jēzum. Man sirds pieder Viņam. Es lūdzu, lai Jēzus varētu mani izmantot daudzu citu cilvēku dvēseļu mantošanas darbā, aizsniedzot arī manas ģimenes locekļus.

Pirms 3 gadiem daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēja Mozambikas Adventistu universitātei, kurā mācās arī Dāvids, paplašināt mācību telpas un iegādāties vajadzīgo aprīkojumu. Paldies par jūsu ziedojumiem. Šajā ceturksnī Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Dāvida dzimtenē Angolā īstenot 4 projektus, tajā skaitā arī Septītās dienas adventistu skolā Luandā, netālu no Dāvida dzīvesvietas. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Adventes vēsts Mozambikā ienāca 1931. gadā, kad divi studenti no Malamulo Misijas skolas Malāvijā atgriezās savās mājās Portugāles Austrumāfrikā. Abi sludināja evaņģēliju un drīz vien viņu nodarbībās piedalījās 555 dalībnieki. O.U.Gidings un Makss Vebsters devās uz Mozambiku, lai izpētītu vietējo iedzīvotāju ieinteresētību. 1933. gadā uz Zambezi rajonu, lai izveidotu misijas lauku, tika nosūtīts Vebsters. 1935. gadā tas ar ģenerālgubernatora atļauju tika izdarīts. Misijas laukam tika dots nosaukums *Munguluni*, kas tulkojumā nozīmē *gaisma*.

Izpriecās vai Dievs

14.maijs

Besija Lečina (35)

Botsvana

Besija dzīvo Botsvanas centrālajā daļā.

Kad Besija meklēja kādu dievnamu, kurā pielūgt Dievu, viņa nevarēja saprast, kādēļ Septītās dienas adventistu dievnams vienmēr svētdienās šķita slēgts.

Viņa bija apbēdināta. Beidzot viņa aprunājās ar meiteni, kuru sastapa dievnama pagalmā.

„Kad šis dievnams ir atvērts?” Besija jautāja. „Vai tas vienmēr ir slēgts?”

„Šis ir adventistu dievnams,” meitene sacīja. „Taču es neesmu pārliecināta, vai tu vēlēties to apmeklēt, jo būt adventistam nav viegli.”

„Kā to saprast?” Besija jautāja.

Meitene paskaidroja, ka šīs draudzes locekļi nenododas izpriecām un nerotājas ar rotaslietām. „Un uz dievnamu viņi iet sestdienās,” meitene piebilda.

Botsvanas jaunieši sestdienās parasti devās izklaidēties dažādos pasākumos.

Besija nespēja pat iedomāties, ka viņa vairs nevarētu iet uz ballītēm un ka viņai nāktos noņemt savus auskarus.

„Jā, uz šo dievnamu iet es nespētu!” Besija sacīja.

Besija bija uzaugusi nekristiešu ģimenē un par Dievu zināja maz. Tomēr viņa izlēma, ka laika posmā starp vidusskolas absolvēšanu un mācībām universitātē viņa pievērsīsies kristietībai. Besija apmeklēja daudzus dievnamus un ievēroja, ka adventistu dievnams svētdienās bija slēgts.

Besija pārcēlās uz Botsvanas galvaspilsētu Gaboroni un uzsāka studijas universitātē. Drīz vien viņa pamanīja, ka viņas istabas biedre Solofelanga katru trešdienu, piektdienu un sestdienu gāja uz dievnamu, taču uz to īpaši nereaģēja. Vēl vairāk, Besija sestdienās gāja uz ballītēm un meklēja dievnamu, kuru apmeklēt svētdienās. Taču šķita, ka tajās draudzēs Bībele netika izmantota, un Besija juta, ka viņa tur neko neiemācās.

Pēc vairākiem mēnešiem Besija savai istabas biedrenei jautāja: „Uz kuru draudzi tu trīs reizes nedēļā ej?”

„Uz Septītās dienas adventistu dievnamu,” Solofelanga atbildēja. „Dievkalpojumi tur notiek sestdienās.”

Besija vērīgi aplūkoja Solofelangu un redzēja, ka viņa rotaslietas nenēsāja. Tad viņa atcerējās sarunu ar meiteni savā dzimtajā pilsētā un nodomāja: „Es nu gan tā nevarētu!”

Pēc kāda laika Besijai svētdienu dievkalpojumu apmeklēšana apnīka, un viņa prātoja, ka, iespējams, adventistu draudzē varētu būt kas citādāks. Un viņa nolēma vienreiz aiziet uz šo dievnamu, taču ne sestdienā.

Trešdien Besija ar Solofelangu devās uz universitātes mācību klasi, kurā uz dievkalpojumiem pulcējās adventistu studenti. Besijai ļoti patika mācītāja svētruna par laulību. Un Besija dedzīgi vēlējās reiz apprecēties.

Uzzinājusi, ka laulību tēma tiks turpināta, Besija ar savu istabas biedreni ieradās arī piektdienas vakarā. Nākošajā dienā, sabbatā, viņas gāja uz dievnamu un pēcpusdienā ieradās uz Bībeles izpētes nodarbību. Kopš tās dienas viņa sabbatos vienmēr bija dievnamā.

Besijas dzīve sāka mainīties. Viņa atklāja, ka atteikties no rotaslietām un sestdienas ballītēm nemaz nebija tik grūti. Viņa uzzināja, ka ar Dievu sarunāties ir iespējams ar lūgšanas palīdzību. Apkārtējie redzēja, ka Besija kļūst pavisam cits cilvēks, un tas viņiem bija šokējošs jaunums. Viņi ar lielu interesi izjautāja Besiju, un viņa ar prieku atbildēja.

Besija tika kristīta pirms mācību gada beigām. Kad viņa izkāpa no kristību ūdens, Solofelanga raudāja prieka asaras.

Patreiz Besija ir 35 gadus veca trīs bērnu māte un skolotāja *Eastern Gate Academy*, adventistu internātvidusskolā Botsvanas ziemeļu daļā. Viņas vīrs ir skolas biznesa nodaļas vadītājs.

Besija vēro, kā viņas studentu dzīvēs notiek pārmaiņas. Tās ir līdzīgas tām izmaiņām, kuras viņa ir pieredzējusi savā dzīvē un par kurām viņa liecina apkārtējiem.

„Reizēm vecāki pie mums atved savus bērnus, kuri ir nepaklausīgi un dumpīgi,” Besija sacīja. „Taču, kad viņi no mums dodas projām, viņi ir pavisam citādi. Vecāki tad mums saka: „Liels paldies jums par to! Mūsu bērni ir izmainījušies!””

Eastern Gate akadēmija daļa vienu studentu pilsētiņu ar *Eastern Gate* pamatskolu, kura tika izveidota saskaņā ar Trīspadsmitā sabata projektu un atvērta 2017. gada janvārī. Besija, kuras 6 gadus vecā meita Džoanna mācās šajā skolā, sacīja: „Es lūdzu Dievu, lai šī skola pie Viņa vadītu aizvien vairāk cilvēku.”

Cerība pandēmijas laikā

21.maijs

Antonija Miguela (40)

Angola

Dzīvoju Angolā. Kad sākās COVID-19 pandēmija, mana dzīve būtiski izmainījās.

Dievam ticējusi es biju vienmēr. Jau no bērnības lūdzu Dievu, lai Viņš man palīdzētu sameklēt labu vīru. Vēlējos satikt cilvēku, kurš mīl Dievu un kopā ar mani ietu uz dievnamu. Tomēr lielais jautājums bija – uz kuru dievnamu mēs dosimies?

Bērnībā kopā ar saviem vecākiem es regulāri apmeklēju dievnamu un sekoju visiem tur noteiktiem rituāliem. Tomēr jutu, ka kaut kā tomēr pietrūka. Vēlāk es apprecējos ar brīnišķīgu vīrieti un sāku iet uz citu dievnamu. Pēc 4 gadiem sāku apmeklēt dievkalpojumus nu jau trešajā dievnamā. Tomēr iekšienē sajutu tukšumu. Pietrūka kaut kā ļoti būtiska. To, ko es dzirdēju dievkalpojumos, ar savu dzīvi sasaistīt nevarēju. Pārliecību, ka manus grēkus Dievs ir piedēvis, gūt nespēju. Man nebija pārliecības, ka Dievs manu raksturu veido Savā līdzībā. Bez tam uz dievnamu man nācās iet vienai.

2020. gadā visā valstī COVID-19 pandēmijas dēļ tika noteikts lokdauns. Dievnami bija slēgti, uz dievkalpojumiem vairāk netiku. Meklēju svētrunas interneta kanālā *You Tube* un atradu divas programmas, kuras vada Septītās dienas adventistu mācītāji *Hope Channel* televīzijā. Skatījos šīs pārraides un tajā minētās Rakstu vietas uzmanīgi salīdzināju savā Bībelē. Saprātu, ka es Bībeli nepārzinu. Manu uzmanību īpaši saistīja septītās dienas sabata ievērošana.

Kad skatījos pārraides, reiz man šķita, ka viens no mācītājiem uzrunāja tieši mani. Viņš sacīja: „Kam tu vēlies sekot: cilvēku noteiktiem likumiem vai arī Dieva Vārdam, kurš ir izteikts Bībelē?”

Šis jautājums man nedevis mieru. Un no maniem sirds dziļumiem nāca atbilde: „Es vēlos sekot visam, ko Dievs ir sacījis Savā Vārdā.”

Atcerējos kādu jaunu sievieti, kuru es biju noalgojusi, lai viņa man palīdzētu mājas darbos. Kad viņa uzsāka savu darbu pie manis, viņa tīrīja mājas un gatavoja ēst katru dienu līdz pat piektdienai, bet sestdienās nestrādāja. Viņa sacīja, ka sestdienās

apmeklēt Septītās dienas adventistu dievnamu. Taču tagad viņa uz dievnamu negāja un pie manis strādāja arī sestdienās.

Es pārdomāju sabata nozīmīgumu un tad aprunājos ar šo sievieti.

„Es ievēroju, ka tu sestdienās vairs neeji uz savu dievnamu un šajā dienā strādā pie manis,” es sacīju. „Ja tu pārtrauci iet uz dievnamu tāpēc, lai varētu strādāt pie manis, tad padomā labi. Tagad pie manis tu strādāsi no pirmdienas līdz piektdienai. Sestdiena ir svēta diena.”

Tad pandēmijas ierobežojumi tika atcelti, un jaunā sieviete bija gatava atsākt dievkalpojumu apmeklējumus. Un patreiz viņa jau gatavojas kristībām.

Tajā laikā es vēlējos par sabatu uzzināt vēl vairāk un piezvanīju adventistu mācītājam, kura telefona numuru atradu internetā. Viņš bija laipns un piedāvāja iedot izlasīt vairākas grāmatas. Sāku piedalīties sabata dievkalpojumos un 2021. gadā tiku kristīta.

Tagad esmu jauns radījums, un manā dzīvē izmaiņas notiek nepārtraukti. Zinu, ka Dievs manus grēkus ir piedēvis. Esmu pārliecināta, ka Viņš manu raksturu pārveido Savā līdzībā. Vēlos jūs aicināt pievienoties manām lūgšanām par manu vīru, lai viņš iepazītu Dievu un lai mēs abi kopā katru sabatu varētu iet uz dievnamu.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Angolā, Antonijas dzimtenē, īstenot 4 projektus - Septītās dienas adventistu skolas izveidošanu Luandā, dievnama un pamatskolas atvēršanu Belizē, konsultācijas centru cietušajiem no vardarbības ģimenē izveidošanu Lombē un vīriešu kopmītņu celtniecību Adventistu Angolas universitātē, kura atrodas Huambo. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Pirmais Septītās dienas adventists Angolā ienāca 1922. gadā. V.H.Andersons apmeklēja vairākas Āfrikas valstis, lai izpētītu misijas darba attīstības iespējas. Nākošajā gadā viņš kopā ar T.M.Frenču un J.D.Beikeru pēc mēnesi ilgas valsts apceļošanas izvēlējās vietu Lepi rajonā, Angolas vidusdaļā. 1924. gadā tika izveidota Dienvidatlantijas Apvienotais misijas lauks. 1928. gadā nodibināja Angolas ūniju, tās vadītājs no 1924. līdz 1933. gadam bija V.H.Andersons.
- Pirmā Adventistu radio programma Angolā savu darbību uzsāka 1953. gadā. No 1963. gada „Pravietojumu balss” raidījumi ik nedēļu tika pārraidīti no 6 radiostacijām.

Kunga patiesā diena

28.maijs

Kristīna Vita Kavimbi Ferraza (21)

Angola

Es uzaugu mācītāja mājās. Tur es tiku mācīta par Dievu, taču ne par Viņa svēto dienu sabatu.

Mans tēvs bija mācītājs un evaņģēlists. Viņš mani mācīja cienīt visas reliģijas, tomēr savu kāju Septītās dienas adventistu dievnamā, kurš atradās mūsu pilsētā netālu no Luandas, Angolā, viņš nekad nebija spēris. Par šo draudzi viņš bija dzirdējis

negatīvas baumas, kuras viņu biedēja. Tādēļ viņš šajā dievnamā aizliedza ieiet gan man, gan savas draudzes locekļiem.

Kad biju jau pieaugusi, devos uz citu pilsētu strādāt un apmetos pie sava tēvoča un viņa ģimenes. Katru dienu kopā ar dažiem saviem darba biedriem pusdienas laikā sāku pētīt Bībeli. Šīs nodarbības vadīja adventists. Visi pārējie uzskatīja, ka Kunga diena ir svētdiena. Šī adventista apgalvojums, ka Bībeles sabats ir sestdiena, mani mulsināja.

Es vēlējos uzzināt vairāk, tādēļ viņš man iedeva kādu adventistu grāmatu un adventistu sludinātāju svētrunu ierakstus. Kad lasīju grāmatu un klausījos svētrunas, manī brieda liels konflikts. Nevarēju izšķirties, kuru dienu ievērot – sestdienu vai svētdienu.

Reiz, kad ierados mājās, mani radi skatījās manus svētrunu ierakstus.

„Kas ir šis mācītājs?” tēvocis jautāja. „Viņš ir ļoti zinošs, runā tikai to, kas rakstīts Bībelē!”

Es pie sevis nodomāju: „Es arī vēlos ticēt vienīgi tam, kas rakstīts Bībelē.”

Sāku Bībeli pētīt vienatnē. Nolēmu, ka cilvēku tradīcijas vērā neņemšu, bet meklēšu tikai Dieva gribu.

Atgriezos dzimtajā pilsētā un savu tēvu un pārējos draudzes vadītājus uzaicināju uz sanākumi, kurā prezentēju viņiem jaunās patiesības, kuras biju atklājis Bībelē. Runāju par septītās dienas sabatu, kurš tika iesvētīt radišanas nedēļas noslēgumā, 1.Moz.2:2,3. Atgādināju, ka Dievs ar Savu roku uz akmens plāksnēm bija rakstījis desmit baušļus, 2.Moz.20:8-11. Sacīju viņiem, ka Jēzus zemes dzīves laikā uzticīgi ievēroja sabatu un ka arī Viņa mācekļi sekoja Jēzus piemēram arī tad, kad Viņš bija atgriezies debesīs.

„Kādēļ jūs šīs patiesības nemāciet mūsu draudzē?” es jautāju.

Mans tēvs klusēja, bet citi draudzes vadītāji atzina, ka ir zinājuši, ka septītā diena ir sestdiena. To, kādēļ tad viņi bija izvēlējušies ievērot svētdienu, paskaidrot viņi nevarēja, tomēr brīdināja mani, lai es adventistu draudzei nepievienojos.

„Ja tu to izdarīsi, tu zaudēsi savu amatu mūsu draudzē,” viens no vadītājiem sacīja.

„Ja es palieku savā amatā, es vēlos mācīt tikai Bībeles patiesības,” es atbildēju. „Es sludināšu adventes vēsti.”

Draudzes vadītāji bija satriekti. Viņi vietējai adventistu draudzei nosūtīja vēstuli, ka esmu viņu draudzes locekle un uz citu draudzi pāriet negatavojos. Tomēr es turpināju Bībeles studijas, un mani kristīja adventistu mācītājs.

Patreiz esmu precējusies ar vīrieti, kurš man Bībeles studijās mana darba vietā mācīja par sabatu. Mana sirds ir prieka pilna, jo kristīti ir arī mani trīs brāļi. Mans tēvs un māte piedalās Bībeles izpētes nodarbībās, un es ticu, ka arī viņi drīz tiks kristīti. Lūdziet par viņiem un pārējiem manas ģimenes locekļiem, lai arī viņi meklētu vienīgi Dieva gribu, kuru varam rast Bībelē.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs īstenot četrus projektus Kristīnas dzimtenē Angolā, tajā skaitā Septītās dienas adventistu skolas izveidi Luandā, kuras tuvumā Kristīna dzīvo, dievnama un pamatskolas celtniecību Belizā, atbalsta centra vardarbībā cietušajām personām celtniecību Lombē un vīriešu kopmītņu iekārtošanu Adventistu universitātē Huambo, Angolā. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Angola ir pēdējā Āfrikas valsts, kura savu neatkarību atguva no Portugāles, tas notika 1975. gada 11.novembrī. Pēc tam sākās pilsoņu karš, kurš ilga no 1975. gada līdz 2002. gadam un prasīja miljoniem valsts iedzīvotāju dzīvības.
- Iespējams, ka Angola ir dzimtene matu sakārtojumam *dredi* (tas ir īpašs matu sakārtojums, kas tiek radīts saviļājot matus, līdz tie kļūst līdzīgi virves pavedienam, un tālāk ļaujot matiem augt, ieņemot radītā dreda formu). Mvilu cilts sievietes savus matus pārklāj ar sasmalcinātas koku mizas, eļļas, sviesta, kaltētu govju mēslu un garšaugu maisījumu un tad veido tos dažādās formās atkarībā no viņu vecuma. Frizūras bieži tiek krāsotas sarkanā krāsā un pārklātas ar akmens putekļiem.

Negaidīts priekšlikums

4.jūnijs

Esmeralda Džao Melo (27)

Angola

Mans tēvs piederēja vienai kristiešu denominācijai, bet mana māte – citai. Dzīvojām Angolas galvaspilsētā Luandā. Bērnībā vienu svētdienu gāju līdzī tēvam uz viņa dievnamu, bet nākošajā devos līdzī mātei. Taču 18 gadu vecumā es vairs uz baznīcām negāju. Pārtraucu dziedāt mātes draudzes korī un piedalīties jauniešu pasākumos tēva dievnamā.

„Kādēļ tu vairs nenāc man līdzī?” māte jautāja.

„Es tur jūtos neērti,” es atbildēju.

„Tad sameklē draudzi, kurā tu varētu justies labi,” māte sacīja. „Dod Dievam iespēju.”

Taču es vairāk iespēju vēlējos dot pasaulei.

Kad mana vecākā māsa saderinājās, viņa ar savu līgavaini pirmslaulību konsultācijas saņēma no Septītās dienas adventistu mācītāja. Pēc laulībām viņi nolēma apmeklēt adventistu dievkalpojumus un sūtīja man Bībeles citātu un svētrunu straumes.

Tad notika vesela virkne neparastu notikumu. Mana draudzene mudināja mani savu sirdi nodot Dievam. Es zināju, ka viņa lūdz par mani, un draudzenes vārdi mīkstināja manu sirdi. Tajā pat nedēļā sirdi Dievam nodot mani aicināja vēl viena draudzene.

„Pasaulē nav nekā laba,” viņa sacīja. „Nododies Dievam.” Mēs kopā nodevāmies lūgšanām un draudzene lūdza, lai Dievs man dotu labu un dievbijīgu vīru. Viņas vārdi dziļi skāra manu sirdi. Pēc pāris dienām mana vecākā māsa sacīja, ka viņa jūtoties no Dieva saņēmusi norādījumu. „Kungs sacīja, ka, ja es tevi nebrīdināšu, tad tavas asinis viņš prasīs no manis,” viņa sacīja.

Mana māsa bija lasījusi Ec.3:18,19, tur sacīts: „kad Es saku bezdievim: tev jāmirst! - un tu to nepamāci un nebrīdini, lai bezdievis atgrieztos no sava ļaunā ceļa un tas paliktu dzīvs, tad bezdievis gan nomirs savos grēkos, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. Bet, kad tu bezdievi būsi pamācījis un viņš tomēr neatstājas no savas bezdievības un sava ļaunā ceļa, tad viņš nomirs savos grēkos, bet tu izglābsi savu dzīvību.”

Kad māsa man sacīja šos vārdus, mana sirds šķita kā sastingusi. Centos aizstāvēties un sacīju: „Es taču eju uz mūsu mātes baznīcu.”

„Bet tu taču tur labi nejuties,” māsa atbildēja. „Ej uz adventistu vai arī kādu citu pilsētas dievnamu. Dod viņiem iespēju.”

Es apsolīju māasai nākošajā sabatā aiziet uz Septītās dienas adventistu dievnamu. Tomēr es neaizgāju, jo tiku izsaukta uz darbu. Turpmākos trīs sabatus nostrādāju. Kad piezvanīja māsa un jautāja par dievkalpojumiem, es viņai paskaidroju, ka man ir pārāk daudz darba.

„Ir arī darbi, kuri nav Dieva svētīti,” māsa iebilda. „Tu pārāk nopūlies. Tev vajadzētu pirmajā vietā likt Dievu.”

Nebiju pārliecināta, ko man darīt, tomēr strādāt pārtraucu. Ne savas gribas dēļ, bet tāpēc, ka saslimu.

Klīnikā satiku ārstu, kurš mani bija ārstējis 4 gadus. Mums bija izveidojušas labas ārsta – pacienta attiecības. Taču šoreiz viņš mani pārsteidza. Pārbaudes laikā viņš mani negaidīti bildināja. Nekad iepriekš viņš par mani personīgu interesi izrādījis nebija, un arī es nekad agrāk nebiju par viņu domājusi kā par nākamo vīru. Taču tagad, kad viņš bija mani bildinājis, man šī doma iepatīkās.

„Es precēšos ar tevi,” es sacīju.

Viņš pasmaidīja un sacīja: „Es esmu Septītās dienas adventists. Es vēlētos, lai arī mana sieva ir adventiste.”

Tad pasmaidīju es un atbildēju: „Nav nekādu problēmu.”

Tieši tā es arī domāju. Pēdējo nedēļu laikā bija notikušas daudzas neparastas lietas. Divas manas tuvas draudzenes un māsa bija mudinājušas mani savu sirdi nodot Dievam. Viena bija lūgusi, lai man izdotos atrast dievbijīgu vīru, bet māsa - lai es eju uz adventistu draudzi. Un tagad ārsts, kurš bija adventists, bija lūdzis manu roku un stāties adventistu draudzes rindās. Dieva aicinājumam es vairs pretoties nespēju un sāku gatavoties kristībām.

Šodien es esmu adventiste. Nevis tādēļ, ka mani bildināja adventists. Ne tādēļ, ka mani aicināja mana māsa. Un pat ne tāpēc, ka šajā draudzē es jutos labi. Esmu adventiste tādēļ, ka Dievs mani ir aicinājis apvienoties ar Viņa ļaudīm, kuri ievēro Viņa baušļus un kuriem ir Jēzus ticība. Mana sirds pieder Jēzum.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Esmeraldas dzimtajā pilsētā Luandā, Angolā, atvērt Septītās dienas adventistu skolu. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Valsts savannās mīt bifeļi, ziloņi, žirafes, nīlzirgi, hiēnas, leopardi, lauvas, pērtiķi, antilopes un zebras. No kukaiņiem sastopami odi un cece mušas, kuras var pārnēsāt nopietnas slimības.

Iemesls dzīvot

11.jūnijs

Graca Muene (25)

Angola

Lai arī es biju dzimis un uzaudzis kristiešu ģimenē Luandā, Angolā, man nekad nebija paticis iet uz dievnamu. Būdams mazs zēns, es darīju visu iespējamo, lai izvairītos no Bībeles nodarbībām, kurās man vajadzēja sagatavoties kristībām.

Pusaudža gados es iemīlēju rokmūziku, atdarināju mūziķus un viņu ģērbšanās stilus. Tajā pat laikā aizrāvos ar sātāniskiem simboliem. Uzskatīju, ka ar tiem var izteikt savu pārākumu un sacelšanās garu un ar tiem apzīmēju visu savu ķermeni.

Vidusskolā mans labākais draugs bija gots (gotiskās subkultūras pārstāvis). Es pielāgojos šim dzīvesstilam, valkāju melnas drēbes, melnā krāsā bija krāsoti arī mani nagi. Arī mans draugs bija aizrāvis ar rokmūziku, savu guļamistabu viņš izlīmēja ar rokmūziķu posteriem un sātāniskiem simboliem. Drīz es sāku lietot alkoholu un marihuānu.

Nostājos ateisma pozīcijās un atklāti paziņoju, ka Jēzus ir tikai mīts. Pusaudža gados sāku spēlēt rokmūziku un satiku mūziķus, kuri bija noslēguši līgumus ar sātānu. Man šī doma patika un reiz naktī es sātānam sacīju, ka atdošu viņam savu dvēseli apmaiņā pret panākumiem mūzikā.

Tomēr tad mana dzīve sagriezās kājām gaisā. Mana māte pēkšņi nomira, bet tēvs, kurš bija alkoholiķis, sāka dzert aizvien vairāk. Atbildību par ģimeni nācās uzņemties man kā vecākajam brālim.

Šķita, ka zem lielās problēmu kaudzes es noslāpšu. Šajos krīzes apstākļos es sev apsolīju, ka vairs nedzeršu un nesmēķēšu. Sāku lūgt Dievu, pārstāju arī muzicēt. Sāku satikties ar sievieti, kura mani iepazīstināja ar Septītās dienas adventistu draudzi, un mēs apmeklējām sabata dievkalpojumus.

Kad mēs šķīrāmies, atkal atjaunoju draudzību ar vecajiem draugiem un atgriezos pie vecajiem paradumiem. Tomēr laimīgs es nejutos. Daudzreiz devos pie miera piedzēries vai narkotiku reibumā. Manu galvu pildīja domas par pašnāvību. Dzīve šķita bezjēdzīga. Pārdzīvoju īstas mocības un bieži raudāju. Tad atcerējos Dievu un sāku lūgt pēc Viņa palīdzības. Jutos tā, it kā man būtu atlikušas tikai dažas dzīves dienas. Par savām ciešanām pastāstīju savai jaunajai draudzenei, un viņa par mani pastāstīja savam brālēnam. Ieguvis psihologa izglītību, viņš nesen bija atgriezies Angolā. Brālēns, mācoties ārzemēs, biju kļuvis adventists. Kad ar viņu satikos, viņš ieteica man savā dzīvē pirmo vietu ierādīt Dievam un paskaidroja, kā to izdarīt.

Es apņēmos tā arī darīt un uzsāku jaunu dzīvi. Izveidoju paradumu pirms jebkura lēmuma pieņemšanas lūgt Dievu. Tā kā lūgšana kļuva par neatņemamu manas dzīves sastāvdaļu, es atguvu drosmi sapņot. Un atradu savai dzīvei jēgu.

Atcerējos savu bijušo draudzeni, kura bija adventiste, un nolēmu atgriezties viņas draudzē. Biju norūpējies par to, kā es tur jutīšos. Taču notika kas pārsteidzošs – tikko pārkāpu dievnama sliekšnim, uzreiz mani pārņēma vēlme tikt kristītam. Pēc dievkalpojuma noslēguma pieteicos kristībām un sāku tām gatavoties. Tagad, atšķirībā no bērnu dienām, es vēlējos izzināt kristību nozīmi un tām pienācīgi sagatavoties. Nodarbībās es pirmo reizi iepazīnu Jēzu un glābšanās plānu. Un Jēzus patiesā mīlestība vēl vairāk stiprināja manu vēlēšanos nodot Viņam savu sirdi.

Šodien es varu sacīt, ka nu beidzot esmu brīvs. Dzīvoju dienu pēc dienas un baudu patiesu mieru un pārsteidzošu prieku. Beidzot manai dzīvei ir mērķis – vest dvēseles pie mūsu Glābēja un Radītāja. Reiz es savu ietekmi izlietoju, lai dvēseles vadītu uz elli, bet tagad es to ar Kristus palīdzību izmantoju, lai cilvēkus vadītu uz debesīm.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem Graca dzimtajā pilsētā Luandā, Angolā, palīdzēs atvērt Septītās dienas adventistu skolu. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Reiz Angolas lielāko daļu klāja biezi lietusmeži. Taču tas ļoti samazināja lauksaimniecības un mežizstrādes attīstību. Tagad lielākā daļa Angolas zemes aizņem savannas, dažāda veida zālāji un atsevišķi koki. Ugunsgrēki, gan dabiskas izcelsmes, gan cilvēku izraisītie, bieži plosās savannās, tāpēc šeit sastopamās koku sugas parasti ir izturīgas pret uguns ietekmi. Angolas galējos dienvidrietumos atrodas Namiba tuksnesis. Tajā sastopams augs velvičija. Tam ir dziļa mietsakne un divas plakanas, līdz pat 3 metriem garas lapas, kuras sedz zemi.
- Angolas nacionālais koks ir *imbondeiro*, kurš pazīstams kā baobabs.

Patriektais

18.jūnijs

Manuels Salvadors Tunda (19)

Angola

Uzaugu Angolas evaņģēlisko kristiešu ģimenē. Tiku kristīts 14 gadu vecumā, aplejot ar ūdeni.

Tomēr manas zināšanas par Dievu mani neapmierināja. Šķita, ka kaut kā pietrūka. Mani īpaši mulsināja Septītās dienas adventistu mācības. Domāju par patieso sabatu un vairākkārt jautāju sev: „Kādēļ Septītās dienas adventisti kā sabatu ievēro nedēļas septīto dienu, bet citas protestantu baznīcas – pirmo?”

„Kādēļ adventisti uz dievnamu dodas sestdienās, bet mēs - svētdienās?” es jautāju draudzes vadītājiem. Viņi atbildēja, ka mēs svinam Jēzus augšāmcelšanās dienu, svētdienu. Tomēr neviens no viņiem man nespēja parādīt Bībeles tekstu, kurā Jēzus pielūgsmes dienu būtu samainījis no sestdienas uz svētdienu. Draudzes vadītāju skaidrojumi mani neapmierināja.

Sāku skatīties *Hope Channel* televīzijas pārraides. Raidījumu vadītāji par septītās dienas sabatu runāja kā par Dieva desmit baušļu sastāvdaļu. Es redzēju, ka radišanas noslēgumā Dievs septīto dienu bija nošķīris kā svētu. Uzzināju, ka Jēzus savas zemes dzīves laikā ievēroja šo dienu. Tagad es biju guvis atbildes uz saviem jautājumiem. Sapratu, kādēļ adventisti dievkalpojumu rīko septītajā nedēļas dienā. Un arī es nolēmu ievērot pareizo dienu.

Divus gadus pēc manām kristībām ar ūdens apšļakstīšanu es izlēmu, ka vēlos tikt kristīts pagremdējot, tāpat kā Jēzus. Un vēlējos pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei.

Kad paziņoju to tēvam, viņš kļuva nikns un patrieca mani no mājas. Pārcēlos pie tēva māšas, manas krustmātes. Lai arī es vairs nedzīvoju pie saviem vecākiem, tomēr spriedze turpināja augt. Radi draudēja mani piekaut, un es nezināju, kur varētu justies drošībā. Turpināju sabatos iet uz dievnamu un savu lēmumu tikt kristītam adventistu draudzē nemainīju.

Manas bijušās draudzes vadītājs sazinājās ar manu tēvu, un viņi pārliecināja mani pārcelties uz mācītāja māju. Mācītājs bija aņņēmības pilns pārliecināt mani atgriezties savā baznīcā. Viņš runāja un lūdza mani trīs nedēļas, tomēr tā arī nespēja parādīt nevienu Bībeles pantu, kurš ziņotu, ka Dievs sabatu ir nomainījis ar pirmo nedēļas dienu.

Kad šķita, ka sliktāk būt vairs nav iespējams, viss sāka iet uz labo pusi. Katru dienu lasīju Bībeli un aizvien vairāk iepazinu Dievu un Viņa mīlestību. Uzzināju par

Elēnu Vaitu un sāku lasīt viņas grāmatas. Slava Dievam par to, ka 2021. gadā Luandā, Angolā, tiku kristīts Jaunās Jeruzalemes Septītās dienas adventistu draudzē.

Pateicos Dievam par tām ciešanām, kuras man nācās piedzīvot. Šīs cīņas bija mani darījušas par stiprāku karotāju sava Glābēja armijā un stiprināja manu pārliecību par brīnišķo Jēzus spēku. Manas brūces bija dziedinātas, palikušas ir tikai rētas.

Lūdzu, pievienojieties manām lūgšanām, lai Dievs varētu aizsniegt manu mīlo cilvēku sirdis un lai mēs reiz varētu Viņu pielūgt kā vienota ģimene.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem Manuela dzimtajā pilsētā Luandā, Angolā, palīdzēs atvērt Septītās dienas adventistu skolu. Tad daudz bērnu varēs saņemt atbildes uz saviem jautājumiem par Jēzu. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Angolas karogs sastāv no sarkanā, melnā un zelta krāsām. To nozīme ir atklāta valsts konstitūcijā. Sarkanā krāsa aino karadarbībā nogalināto angoliešu asinis, melnā – Angolas tautu, bet zelta krāsa simbolizē bagātību. Zobrats attēlo rūpniecību, mačete – zemniecību. Zelta zvaigzne ir veidota pēc bijušās Padomju Savienības karogā attēlotās zvaigznes parauga.
- Angola ir ļoti bagāta ar dabas resursiem un ir otrā lielākā naftas un dimantu ieguves valsts visā Subsahāras Āfrikā.

Brīnumainais stāsts

25.jūnijs, 13.sabats

Milagre Braga Kaminhao (22)

Angola

Mans vārds nozīmē „brīnumš.” Un mans stāsts ir brīnumains, taču, iespējams, ne tāds, kādu jūs to varētu iedomāties.

Uzaugu kristiešu ģimenē Angolā. Biju uzticīgs savas draudzes mācībai un savā dzimtajā provincē darbojos kā misionārs.

Kad sasniedzu 14 gadu vecumu, devos strādāt uz valsts galvaspilsētu Luandu. Tur savas kristiešu denominācijas dievnamu atrast nespēju.

Uz citu dievnamu doties atteicos, jo biju pārliecināts, ka Bībeli pareizi izprata tikai mana draudze.

Tā es veselu gadu katru svētdienu Dievu pielūdzu savās mājās.

Kad atgriezos savā dzimtajā pilsētā, uzzināju, ka mūsu draudzes Bībeles skolotājs un vairāki no maniem draugiem bija pievienojušies Septītās dienas adventistu draudzei.

Šī ziņa mani apbēdināja, un es savus draugus skarbi kritizēju.

„Kā jūs varējāt pieņemt citas konfesijas mācības?” es viņiem aizrādīju.

Mani draugi strīdēties nevēlējās.

Kādu dienu devos pie manas bijušās Bībeles skolotājas un jautāju viņai, kādēļ viņa tagad ir adventistu draudzē.

Viņa mani sagaidīja ar smaidu. Skolotāja paskaidroja, ka viņa no Bībeles bija uzzinājusi, ka Dievs ir iesvētījis septīto, nevis pirmo nedēļas dienu.

Skolotāja man Bībelē parādīja tekstus, kas apliecināja, ka radīšanas nedēļas beigās Dievs bija iesvētījis septīto dienu. Viņa nolasīja 1.Moz.2:1-3:

„Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki. Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.”

Tad viņa man izlasīja 2.Moz.20:8-10, kur Dievs par sabatu bija atgādinājis ceturtajā bauslī: „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos.”

Skolotāja paraudzījās uz mani, laipni pasmaidīja un sacīja: „No visas savas sirds es izlēmu sekot Jēzum.”

Viņas stāsts man šķita dīvains, un viņas argumentiem es piekrist nevarēju.

Skolotāja man piedāvāja Bībeles stundas, taču vairāk uzklaut viņu es nevēlējos.

Atgriezies Luandā, es mēģināju atgriezties ikdienas dzīvē, taču Bībeles skolotāju aizmirst nespēju.

Nevarēju ne normāli strādāt, ne arī vakarā iemigt. Manas bijušās Bībeles skolotājas lēmums ievērot septīto dienu mani nodarbināja dienu un nakti.

Beidzot nolēmu doties uz Septītās dienas adventistu dievnamu un uzzināt, kādēļ viņi ievēro sabatu. Nākošajā sabatā ierados adventistu dievnamā. Cītu konfesiju dievnamos savu kāju es vēl nebiju spēris, taču bija apņēmības pilns rast mieru.

Vēlējos piedzīvot brīnumu.

Kāds draudzes vadītājam pastāstīja par manu ieinteresētību sabata jautājumā, un viņš man parādīja tos pašus Bībeles pantus, kurus man nolasīja skolotāja.

Es paliku uz sabata dievkalpojumu. Svētruna uz mani īpašu iespaidu neatstāja, jo tā pārāk atšķīrās no manā dievnamā runātajām, un man tas nepatika. Tomēr šeit es atgriezos arī nākošajā sabatā.

Nākošos piecus gadus es uz šejieni nācu katru sabatu, taču to darīju ne tādēļ, ka man te patiktu. Iemesls tam bija vienkāršs - šajā pilsētā savu draudzi atrast nespēju.

Tajā laikā es sāku apmeklēt Bībeles izpētes grupu draudzes locekļa mājās, kā arī nedēļas nogalēs piedalījos nodarbībās tiem, kuri gatavojas kristībām.

Sāku saprast, ka Dievs patiešām septīto dienu ir nošķīris un iesvētījis. Mīlestība pret Dievu manā sirdī sāka uzplaukt ar jaunu sparū.

Izlēmu ievērot tikai septīto nedēļas dienu, sabatu.

Deviņpadsmit gadu vecumā tiku kristīts Septītās dienas adventistu draudzē.

Tagad mani pilda miers un prieks. Jēzus sacīja: „Jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus,” Jāņa 8:32.

Esmu atradis patiesību. Dieva žēlastībā esmu atbrīvots. Un tas patiesi ir brīnums.

Šīsdienas Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Milagres dzimenē īstenot 4 projektus. Tiks uzcelta Septītās dienas adventistu skola Luandā, kur viņš dzīvo. Tiks atvērta dievnamu un pamatskola Belizā, atbalsta centrs vardarbībā cietušajām personām Lombē un vīriešu kopmītnes Adventistu universitātē Huambo. Ziedojumi arī palīdzēs projektu īstenošanā Malāvijā un Indijas okeāna salā Majotā. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Vidējais dzīves ilgums Angolā gan vīriešiem, gan sievietēm ir 54,5 gadi
- Angolas tradicionālā mūzika ir semba. Šis vārds varētu būt cēlies no „massemba”, kas nozīmē „pieskāriens vēderiem”, kas ir raksturīga sembas dejas kustība. Brazīlijas samba, kura ir ļoti līdzīga deja, domājams, ir cēlusies Angolā. Angolas semba tiek dejota īpaši nozīmīgos gadījumos.